

jakože do tohodle lokálu už vás nikdy nedostanou nebo tak něco – než uděláte ten krok do tmy –

•
pídalka masožravá žere mouchu zaživa: do pŭlky užraná moucha se snaží: musí toho dneska ještě tolik stihnout! – tuhle se s prásknutím zavřeí květ macechy skalní a uvěznil kozu. Támhle letí truskavec nakrmit mladé – v zobáku slimejše – slimejš řve hrůzou – ale tak už je to na světě zařizeno, milé děti, že jedna potravina žere druhou, milé děti. A na samé špičce potravinové pyramidy, milé děti, sedí císařpán, miláček náš, a sežere nás všechny, milé děti, dobrou noc!

•
– – té únavy kdyby nebylo – dny plynou a zátěž se sčítá –
– a se žaludkem mám taky potíže, pane doktore – a v noci se kolikrát tak zpotím – a ty sny, ty sny! –
– ale to nic – to bude dobrý – já nejsem žádný nervóza, abyste si nemyslel, já se umím ovládat – ani se nijak moc neperu – to se na mě klidně zeptejte – Karle – ty mě znáš! – řekni tady panu doktorovi, že sem klidnej – řekni, jak tenkrát – jak voni na mě – a jak já zůstal klidnej! Normálka: pijánko – ne, fakt – to bude dobrý – to chce klid – vitamíny – čerstvej vzduch – nekouřit – nepít – cvičit – a vůli! hlavně vůli! zatnout zuby! umět si poručit! – – a pak se taky poslechnout, co? – hehe – ne-nic-dobrý – – klídek –

CHLAPEČKU NEŠŠŠUSSTI TIM PAPIREM!!!

– – abyste věděli, tak postavím dům.
– no ano – – ?! – vlastně proč ne? – – – ? – nojo! – dům pro sebe, svou ženu a svy děti – krásnej – velikejch oken a dveří, aby slunce a přátelé mohli dovnitř – a pevněj, aby odolal větrům – a taky vokenice – aby se nám tam někdo nedejbože – a dole to bude celý ve dřevě – a shora to přijde celý prosklín – až semhle dólu – – a tuhle chci nechat jen holý cihly, aby koukaly – – – a tady bude krb.

A nad tím, jo, nad tím vocaď až támhle k tomu bych nechal takový to masívni břevno mořený, jestli to znáte – – a garáž větší – – taky pro zeťáka – a vhodit břízolitem – – a nahoru hodim patro.

Tak kde ste kdo, sakra, to musím voddržít všecko sám?! Dům stojí: pevný, aby odolal větrům, silných zdí, aby teplo neuniklo – a Jiřík sedí uvnitř a něco říká – snad že nesehnal obkládačky – anebo že takhle se příbor nedrží – – nebo něco v tom smyslu – je unavený a cítí se podveden.

Blanokřídla sedí proti němu, obklopena malými Jiříky, a aby nerušila, modlí se dovnitř:
Ó Velký Hmoto! Vrať mi milého, který mne opouští! Já toužím složit svou hlavu do jeho dlaní a on se ode mne odvrací –
– pobývá mimo dům – nejí, co uvařím, mívá mé lože a já pláču a ošklivím a zem se mi propadá pod nohama – Pomoz, ó Velký! má duše vyje a mé tělo hoří – budí se